

FRÄLSARKRANSEN

**Kristina
Ohlsson**

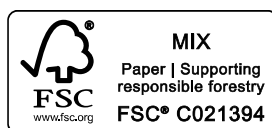
FRÄLSARKRANSEN

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning (på annat förlag)

Askungar 2009
Tusenskönor 2010
Änglavakter 2011
Paradisoffer 2012
Davidsstjärnor 2013
Den bekymrade byråkraten 2014
Lotus blues 2014
Mios blues 2015
Sjuka själar 2016
Syndafloder 2017
Henrys hemlighet 2019
Skrivboken 2019

Strindbergdeckarna
Stormvakt 2020
Isbrytare, 2021
Skuggläge, 2022

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Kristina Ohlsson 2024
Omslag: Maria Sundberg/Art by Sundberg
Omslagsfoton: Roine Magnusson/Johnér. Adobe Stock.
Tryckt hos ScandBook EU, 2024
ISBN 978-91-37-50781-1

Sommaren tog slut ungefär samtidigt som värmen kom. Det hade under våren talats om en sommar som skulle bjuda på höga temperaturer, varma bad och uttorkade marker. ”Köp en fläkt innan de tar slut!” hade butikerna skriat och alla som kände sig minsta värmekänsliga hade genast hörsammat uppmaningen.

Så även på västkusten.

På Hovenäset hade orsborna förvåntansfullt blickat ut över det salta havet och väntat på den utlovade värmen. Denna sommar skulle inte bli en av de där vanvettigt blåsiga eller regniga, utan en riktigt härlig solfest.

– Det tror jag när jag ser det, hade de mer skeptiskt lagda sagt, men hoppet är det sista som överger människan så nog hade även dessa hoppats att sommaren skulle bli lång och het.

Och sedan hade den ljusaste årstiden kommit, men utan att föra med sig någon särskild värme. Det hade å andra sidan inte kommit särskilt mycket regn heller. Nej, detta var en sommar som skulle komma ihåg för sitt milda väder och för sina långa, ljusa men kyliga kvällar. Ingen hade behövt använda en fläkt för att svalka sig, men efter klockan nio på kvällen hade alla behövt en tjocktröja för att inte frysa. Och ingen blev nöjd med sina odlingar. Jordgubbarna mognade för sent och blev för få, inte heller vinbären eller rabarberna tog sig ordentligt. Sommaren passerade i halvfart och det gjorde livet också.

Juli månad kom och gick, och det blev augusti. Då kom värmen. Det halvvarma soliga vädret ersattes med tropisk hetta och

på Hovenäset försökte man mjölka det sista ur semesterkänslan innan vardag med skola och jobb satte igång. Det blev dags för kräftpremiär, och i sjöbod efter sjöbod rustades det för fest.

Det var mitt i denna tid, under högsommarens sista skälvande suck, som en ensam själ hastigt började ängslas på Hovenäset. Ängslan växte till oro som växte till skräck. En så kraftig skräck att den måste följas av handling. Och med ens spred sig känslan av otrygghet i det lilla samhället.

Några i flocken hade farit illa.

Och någon hade gjort ont.

Varma vindar fick träd och buskar att viska.

Vem var det nu som hade stört ordningen på näset?

Och fanns det fler som hade skäl att känna sig hotade?

8 AUGUSTI

”Något måste ha hänt”

Solen envisades med att skina rakt in genom sjöbodens fönster. Den brukade förvisso göra det när den väl kikade fram, men just den här dagen störde det Ove Dahlman på ett sätt som det inte gjort tidigare.

– Snart får man väl börja ha på sig solglasögon inomhus, mumlade han för sig själv.

Sjöbodens golv knarrade under hans tyngd när han rörde sig.

Det var varmt ute och det var varmt inne. Det fanns liksom ingenstans att ta vägen. Oves rörelser var klumpiga – eller kanske mest av allt ivriga – när han letade bland flytvästarna som hängde på spikar på väggen. Vart tusan hade lill-västen tagit vägen? Det var inte många dagar sedan sonen och barnbarnen var ute med båten senast. Nog måste Elina haft på sig en väst då?

Ove flyttade på de större västarna, men lill-västen syntes fortfarande inte till. Han kvävde en suck. Irritationen låg alldeles under ytan. Västen måste fram, men det fick vänta till efter lunch. Irma höll på att värma på maten och den skulle inte vara god att äta kall. Kanske visste Irma var lill-västen var? Hon fick så många infall när hon städade och sorterade – det var nästan omöjligt att hänga med. Å andra sidan hade han gott om tid. Än var det flera timmar till kvällen.

De hade en rolig eftermiddag och kväll framför sig, han och Irma. Irma hade lovat svärdottern Lovisa en pinocchiotårta till kvällens kräftskiva, och Ove skulle hämta Elina från ett kalas i Kungshamn. Lite senare, när kräftskivan drog igång, skulle barn-

barnen komma över. Sonen Magnus och hans Lovisa hade bestämt att festen skulle vara barnfri, och tydligen också pensionärsfri.

Ett fiffigt arrangemang för alla inblandade, även om Ove visste att Irma gärna hade varit med på festen. Själv stannade han hellre hemma – *mycket* hellre – men allt måste inte sägas högt.

Han gick hemåt med stadiga steg. Sjöboden låg bara ett stenkast från deras hus och hade varit deras i snart trettio år. Så mycket tid som gått, så många erfarenheter som gjorts.

– Ove?

Irma kikade ut genom altandörren samtidigt som han närmade sig huset från baksidan. Den vita träpanelen blänkte i solen. Senaste ommålningen låg bara två år tillbaka i tiden. Inget klimat var hårdare för målarfärg än det på västkusten, men huset skulle se friskt och starkt ut i minst fem–sex år till. Det hade målaren lovat.

– På plats.

Hon snörpte på munnen.

– Jag undrade just var du blev av. Vi ska ju äta nu.

Ove svarade inte.

De hade olika mat- och sovklockor, så hade det alltid varit. Och på riktigt: Hur bråttom kunde det vara med lunchen? Det var ingen lyxmat de hade köpt. Hamburgare och pommes frites. Och milkshake. Allt hämtat på Torp Köpcentrum utanför Uddevalla när de var där och handlade.

– Jag tänker att så fort jag ätit, sätter jag fart med tårtan, sa Irma medan de gick in i köket. Så vet jag säkert att jag hinner bli klar i tid.

Ove nickade stillsamt.

Irma hade bakat tårtan hundra gånger, och ändå lät hon stressad. Inget ovanligt i sig, hon tyckte om att stressa upp sig. Det var åtminstone den slutsatsen som Ove dragit, att hon njöt av att skapa och prestera under tidspress. Hon kände sig behövd då, kanske till och med mer levande. Den som hade en tid att hålla, hade också någon som väntade på en.

Och det verkade passa deras svärdotter väldigt bra. Hon tyck-

te om att be om tjänster. Ove visste att Irma hade våndats när Magnus annonserade att han och Lovisa skulle bryta upp från sitt liv i Göteborg och flytta till Hovenäset, den plats där Magnus var uppvuxen men som Lovisa saknade anknytning till. Hur skulle de kunna hitta en balans i hur ofta och mycket de skulle ses när de bodde så nära varandra? Hur skulle de veta när de som föräldrar blev för påträngande?

Men Ove hade inte delat hennes farhågor, och inte sonen heller.

– Lovisa, precis som jag, längtar bort från storstan, hade Magnus sagt. Den passar inte oss. Så för vår lilla familj blir detta som att komma hem. Allt annat löser sig.

Det hade Ove också trott. Samtidigt hade för all del både han och Irma sett i bekantskapskretsen vad föräldrars snokande och alltför hängivna engagemang kunde ställa till med. Det saknades inte direkt exempel på goda vänner som var ledsna över att de fick träffa sina barn och barnbarn för sällan.

– Så där ska inte vi ha det, hade Ove sagt. Vi ska vara lagom.

Och kanske hade de lyckats med det, för Ove upplevde relationen till sonen som spontan och otvungen. Med åren hade de hittat en lunk som passade båda parter.

– Då ska vi se, sa Irma. Jag har ställt fram allting.

Ove såg vaksamt på matbordet, nickade sakta.

Jodå, allt var på plats.

Precis som det brukade.

– Ska vi börja? sa Irma och drog ut sin stol.

Ove gick runt bordet och tog tag i stolen mittemot. Han tittade på maten på bordet, kände aptiten svikta. Det gjorde den alltid när han skulle ta sig för något han längtat efter länge. Han hade en stor stund framför sig, en av de bättre på flera år.

Men först måste de äta. Klockan närmade sig halv ett och Irma skulle bli misstänksam om han inte åt.

– Absolut, sa han. Nu käkar vi.

Allt annat kunde vänta.

Allt skulle hinnas med.

Viktigast av allt var att Irma inte förstod hans planer, vad han tänkte göra.

Ove log.

Kvällen han hade framför sig skulle bli en av de bästa. Men bara för honom.

– Vill du ha en snaps?

Henriks röst andades lika delar okynne och förväntan.

August lyfte blicken från jordgubbstårtan som han höll på att dekorera och såg på sin bästa kompis. Klockan var strax före fem och utomhus var det över tjugofem grader varmt.

– Jag tar gärna en snaps senare nere i sjöboden innan gästerna kommer, sa han. Nu vill jag helst bara ha vatten. Det är så satans varmt.

Henrik flinade.

– Du får ursäkta att jag inte har koll på vad som gäller, sa han. Jag har aldrig varit på en riktig kräftskiva förut.

– Jag vill minnas att du och jag varit på åtminstone ett dussin kräftskivor tillsammans, sa August.

Henrik skakade på huvudet.

– Det där var bara torrsim, sa han. Det finns inga riktiga kräftskivor i Stockholm. De finns bara här där det finns riktiga kräftor.

August log.

Få personer hade påverkats mer av hans flytt till västkusten än Henrik, som fortfarande bodde kvar i Stockholm. Två år hade gått sedan August lämnat livet som finansman i den kungliga huvudstaden för att förverkliga en dröm om att starta en second hand-butik i Kungshamn, bara tre kilometer från Hovenäset där han bosatt sig. Det var barndomsminnen från tiden då hans farföräldrar hade sommarhus på Hovenäset som fått honom att välja just det stället för sitt nya liv. Sedan hade resten fallit på plats så snabbt att det

tagit andan ur honom. Han hade till och med mött sitt livs stora kärlek bara några veckor efter flytten.

Maria.

De bodde i ett charmigt hus på universums mest romantiska adress: Kärleksvägen. Så mycket bättre än kärlek på Kärleksvägen kunde det inte bli. I februari hade de blivit föräldrar till en liten flicka och sedan dess hade August befunnit sig i ett slags lyckobubbla.

Han var kär och han var pappa. Och han hade en vän som bodde i Stockholm som hälsade på i paradiset så ofta han hann.

– Det gläder mig att du ser kräftskivan som något unikt, sa August och vände uppmärksamheten mot dottern Sofia som satt i en barnstol på andra sidan köksön.

Det största som hänt honom. Det viktigaste och det roligaste. Och det allra mest livsomvälvande. Hans barnlängtan hade kommit från ingenstans och knockat honom med full kraft när hans föräldrar gått bort och han senare förälskat sig i Maria. Hon hade blivit gravid tidigare än de hade planerat – mest för att de egentligen inte hade planerat alls – men när graviditeten var ett faktum, hade ingen av dem haft en tanke på att avbryta den.

Sofia följde Augusts alla rörelser med koncentrerad blick.

– Det var hemskt vilken nogräknad gudfar du har, sa han mjukt.

Sofias runda ansikte sprack upp i ett brett nästintill tandlöst leende.

– Uhhhhh, sa hon.

– Uhhhhh, ekade August och skrattade. Hör du, Henrik? Hon håller med!

Henrik kvävde en suck och gick resolut bort till Sofia och lyfte upp henne ur barnstolen.

– Du ska inte lyssna på pappa när han retas, sa han och pussade henne på hjässan. En dag när jag lärt dig allt jag kan, kommer du också att få ett så händelserikt liv att du bara går på de allra ballaste festerna och struntar i resten.

August gapskrattade och råkade tappa ett decilitermått på golvet.

– Lära henne allt du kan? I helvete heller att du ska coacha henne i hur man jobbar åttio timmar i veckan.

Det glimmade till i Henriks blick.

– Stoppa mig om du kan, sa han och blinkade med ena ögat.

August skrattade igen och böjde sig ner för att plocka upp decilitermättet. Medan han sträckte sig efter det, höll han en hand mot skjortans bröstficka så att inte ringen skulle trilla ut.

Tre hela dagar hade den legat i fickan.

Tre hela dagar hade gått utan att August hade fått ur sig sitt frieri till Maria.

Han som aldrig var rädd för en enda grej, hade plötsligt blivit fegast på planeten. För medan han själv aldrig hade varit gift, hade Maria varit det i över tio år. Och det med en man som hade slagit henne sönder och samman.

– Jag älskar oss, August, brukade Maria säga. Jag älskar hur vi har det och hur vi lever. Jag vill leva precis så här i resten av mitt liv.

August förstod det som att hon var lycklig, och att hon tyckte att det de hade var gott nog, att ett äktenskap inte skulle tillföra något.

Hon kanske inte vill, tänkte August. Och hon kanske inte väntar sig att jag vill.

Henrik satte tillbaka Sofia i barnstolen.

– Nu ska vi se när pappa gör klart tårtan så att vi kan få fart på vuxenaktiviteterna, sa han.

August svarade med att himla med ögonen.

– Du är oförbätterlig, sa han.

– Och du lägger tid på konstiga saker som tårtor när du borde fokusera på sprit, svarade Henrik. När kommer barnvakten?

– Vi ska inte ha någon barnvakt ikväll. Sofia ska vara med på kräftskivan.

Han nämnde inte att de hade gjort flera försök att hitta barnvakt till sin avkomma. Marias mamma hade till exempel fått frågan, men hon hade redan andra planer. Eller om hon egentligen hellre hade velat vara med på kräftskivan och därför sa nej. August trodde inte att de kunde vara helt säkra på att det inte var så.

– Men kan ni inte ringa den där barnflickan ni brukar använda? sa Henrik, som om August och Maria inte redan hade tänkt på den saken. Han som var här för några timmar sedan?

– Lucas är upptagen, sa August. Hans föräldrar ska ha en egen kräftska och Lucas och hans lillasyster ska ha myskväll hemma hos deras farmor och farfar. Och kalla inte Lucas för barnflicka, är du snäll.

Lucas var deras fjortonårige granne och under sommarlovet hjälpte han till några dagar i veckan och passade Sofia i butiken medan August tog emot kunder. Maria hade avslutat föräldraledigheten och gått tillbaka till polisen tidigare än förväntat och sedan i maj var det August som tog hand om Sofia på dagarna. Tidigare under dagen hade Lucas tagit med Sofia ut på en långpromenad så att August, Maria och Henrik skulle få lugn och ro under festförberedelserna, och det hade varit till stor hjälp.

Ringan skavde i skjortans bröstficka när han tänkte på hur han och Maria stökat runt i huset inför sin fest. August bar omkring på ringen för att inte behöva försitta ett bra tillfälle att fria. Att hjälpa ödet på traven hade inte fallit honom in. Magkänslan sa honom att han skulle veta när det var dags, och då gällde det att ha ringen i beredskap.

En vass mobilsignal ekade i köket.

August torkade snabbt av sig om händerna och svarade.

– Strindberg.

En äldre kvinnas röst hördes i telefonen.

– Är det August Strindberg? Så bra, jag ringer med anledning av insamlingen av gamla datorer till de fattiga.

August var nära att frusta till. Hon hade förvisso rätt i att han genom sin butik dragit igång en insamling av datorer och mobiltelefoner som inte längre användes, men han hade aldrig någonsin uttryckt sig på det sätt som damen gjorde. *Till de fattiga.*

– Så fint, sa han. Insamlingen är till stöd för skolungdomar vars föräldrar inte har möjlighet att skaffa en egen dator eller smartphone, och ...

– Det var ju så jag sa, avbröt damen.

Henrik iakttog August med roat minspel när han försökte styra upp samtalet så att det blev mer värdigt, samtidigt som han inte ville skrämma bort kvinnan som ringde. Hans insamling hade fått stor uppmärksamhet och lett till att liknande insamlingar startats på andra platser i landet. Trots att projektet inte pågått längre än drygt sex veckor, hade August redan fått in över åttio telefoner och datorer.

Han avslutade samtalet med att be kvinnan ta med sina saker till hans butik, och sedan riktade han åter fokus på tårtan som skulle dekoreras med stora, röda jordgubbar. Han behövde mer grädde för att kunna göra klart den, och det var en av flera saker som Maria cyklat iväg för att handla. Bottnarna hade bakats enligt hans mammas så kallade tre-glas-modell, och sedan hade han gjort en vaniljkräm enligt ett recept han fått av Marias mamma. Krämen, så ljuvligt glansig och smaksatt med lite citronzest, hade blivit perfekt i konsistensen. Jordgubbarna hade han plockat ute i trädgårdslandet och de var de sista, eller enda, som plantorna hade att ge. Odlingen hade inte tagit sig förrän den senaste veckan.

En hård knackning på ytterdörren avbröt alla tankar och rörelser.

August hann bara lyfta blicken innan Lucas plötsligt stod i köket. Maria hade tydligen glömt att låsa efter sig när hon åkte iväg till affären.

– Vad är det som har hänt?

Orden rann ur August i samma stund som de tog form i hans huvud. För något var definitivt fel, det såg han på hela Lucas uppenbarelse.

Tonårsfinnarna brann på Lucas kinder och målbrottsrösten svajade när han svarade:

– Pappa bad mig leta efter farmor och farfar. Men ingen jag frågat har sett dem. Jag tänkte att du kanske råkat ... att du ... Har du det? Sett dem?

August rynkade pannan. Han visste att Lucas farmor och farfar

hette Irma och Ove och var de bodde, men inte mycket mer än så.

– Idag, menar du?

Lucas såg stressad ut.

– Ja. Eller nu. Typ.

August skakade på huvudet.

– Nej, sa han. Det har jag inte. Varför ...

Tonårsrösten avbröt honom.

– De är borta. Pappa säger att de är borta.

– Jag begriper inte var de kan vara.
Lovisa såg oroligt på Magnus som besvarade hennes fråga med ett kort:

– Nej, inte jag heller.

De stod i köket och överallt fanns påminnelser om vad som skulle ske senare på kvällen. Den årliga kräftskivan. Den som samlade deras gemensamma vänner i Magnus föräldrars sjöbod och som alla älskade att prata om efteråt. Kräftorna hade Magnus och hans pappa fiskat och sedan hade de tillagats av Lovisa och Magnus mamma. Kräftdjuren låg på stora fat som ställts i kylan, och på matbordet fanns papptallrikar och glas i olika storlekar till nubbe, öl och vatten. Allt var i princip klart. Allt utom vart Magnus föräldrar tagit vägen.

Det var strax efter tre som samtalet hade kommit. Elina hade inte blivit hämtad från kalaset. En kompis föräldrar hade kört hem henne istället.

– Så konstigt, hade Magnus sagt till Lovisa. Mamma och pappa lovade att hämta, jag ringer och kollar om de glömt bort tiden.

Och nog hade han ringt, men inte för en sekund hade han lyckats övertyga sig om att de hade glömt bort att hämta Elina. Sådant hände helt enkelt inte med hans föräldrar.

När de inte svarade i telefon hade han skickat över Lucas för att kolla om de var hemma, men han kom tillbaka och sa att de inte öppnade när han knackade på. Lucas hade även gått förbi sjöboden och konstaterat att båten låg kvar vid bryggan. I samma

veva hade Lovisa upptäckt att de saknade ett antal saker till festen.

– Men du var ju och handlade alldeles nyss, hade Magnus sagt.

– Jag glömde några saker på listan.

De hade kommit överens om att hon skulle köra bort till Coop för att plocka ihop vad de behövde. Någon extra ost. Dill att garnera kräftfaten med, för den i trädgården var slut. Alkoholfri dryck till dem som inte ville ha öl eller vin. Magnus hade sett till att Elina gick hem till en kompis och sedan gått vad som kändes som tjugo varv runt Hovenäset, och även skickat ut Lucas en ny vända för att söka efter sina farföräldrar. Ingen hade sett till dem.

Lovisa hade kommit hem. Maten hade ställts in i kylen med ryckiga rörelser och sedan hade även hon gått ut för att leta. För-gäves. Osäkra på vad de borde ta sig för, hade Magnus och Lovisa återvänt hem. För att göra upp en plan, för att samla tankarna. Det var så de hade hamnat i köket.

Lovisa såg pressad ut. Magnus föräldrar var nästan lika viktiga för henne som de var för honom själv. Det var hon, och inte han, som först hade tänkt tanken att de skulle lämna Göteborg och flytta till Hovenäset. En stark anledning till detta var att hon tyckte så mycket om hans föräldrar.

Magnus drivkraft hade delvis varit en annan, även om också han ville ha sina föräldrar närmare. Idrottskarriären som sett så lovande ut på gymnasiet (hur mycket hade han inte lärt sig att hata ordet ”lovande”?) hade varit död i årtal, och han fungerade inte i rollen som tränare för andra yngre talanger. Jobbet som ekonomiansvarig på en stor målerifirma hade inte heller känts roligt längre. Nej, allt måste göras om och göras bättre.

Så de hade flyttat. Magnus hade öppnat egen firma och hjälpte lokala företag med deras ekonomi, Lovisa jobbade i en tygaffär i Kungshamn och barnen älskade sina skolor.

Dessutom älskade hela familjen sitt hus. Både Lovisa och Magnus hade fallit hårt och innerligt för kåken på Hovenäset redan när de såg mäklarannonsen strax innan Lucas skulle födas.

– Vi kommer att bli så lyckliga här, hade Lovisa sagt.

Det hade känts ljuvligt att flytta tillbaka till Hovenäset, just som de skulle bli föräldrar, och skapa sin egen familj.

Magnus blick fastnade på teckningen som satts upp på kylskåpsdörren med en magnet. Det var Elina som ritat den på fritids.

– Jag ville att alla i familjen skulle vara med, hade hon sagt när hon visade upp den.

Och visst var alla med.

Magnus, Lovisa, storebror Lucas, Elina och farmor och farfar. Inte mormor och morfar, inga kusiner. Men farmor och farfar. De bodde så nära och träffade sina barnbarn så ofta att Elina uppfattade dem som en del av sin allra närmaste familj. Magnus hade inte något större behov av distans till sina föräldrar. Det var som om de visste av sig själva vad som var en rimlig grad av umgänge, och han och Lovisa visste detsamma.

Kanske var det också därför som det blev så fel den där enda gången som Magnus tog sig friheten att gå in med egen nyckel i föräldrarnas hus. Han fick rysningar i hela kroppen bara av att snudda vid minnet.

En mardröm.

Det var så han hade tänkt på det som hände, och så kände han fortfarande. Till och med nu när det inte gick att få tag på dem, ville han undvika att gå in med egen nyckel.

– Vad tycker du att vi ska göra? sa Lovisa och såg honom rakt i ögonen.

Magnus drog på svaret.

Klockan hade nyss passerat fem. Hans föräldrar hade snart varit borta i minst två timmar. Det var på tok för kort tid för att kontakta polisen, men för lång för att inte känna oro.

– Vi har sprungit runt i kvarteren och letat, sa han. Ingen jag pratade med har sett mamma eller pappa de senaste timmarna. Jag skickade iväg Lucas ett varv till men har inte hört något från honom än ...

Hans utläggning avbröts av sonens snabba steg i hallen. När han uppenbarade sig i köket behövde Magnus bara kasta en enda blick

på Lucas ansikte för att veta att han misslyckats med att hitta sin farmor och farfar. Ändå lät han honom säga det rakt ut:

– Ingen har sett dem.

Lucas såg ut som om han tänkte be om ursäkt för att han inte lyckats bättre med sitt uppdrag. Lovisa kramade om honom.

– Det löser sig, gubben, sa hon. Allt löser sig.

Hur vet du det? tänkte Magnus uppgivet och önskade att han själv kunde låta sig tröstas av så lätta ord.

Men Lucas såg egentligen inte särskilt tröstad ut. Tvärtom. Han var blek och blicken stirrig. Hans uppsyn gjorde Magnus frustrerad. Detta var löjligt. De befann sig på en av landets minsta platser. Ingenting låg längre bort än tio minuters promenad och antalet fastboende uppgick bara till knappt tvåhundra stycken. Det gick inte att försvinna på näset ens om man önskade det.

Så naturligtvis var inte mamma och pappa försvunna.

Naturligtvis inte.

Lucas snörvlade och drog med armen under näsan. Det var en ovana de försökt vänja honom av med i flera år utan att lyckas. Något med rörelsen fick beslutsamheten att öka i Magnus. Han måste våga använda extranyckeln. Enda alternativet var att ringa polisen och det kändes bara löjligt innan han kollat huset.

– Jag tar extranyckeln och går över till dem, sa han bestämt.

– Vill du att jag följer med? frågade Lovisa.

Magnus kastade en blick på sonens bleka ansikte.

– Nej, sa han. Stanna här med Lucas. Jag är strax tillbaka.